

Publicerad 2022-05-13 12:02 av Solstrale

Solstrale...

Vanmaktens korridorer möts av lysande maskrosbarn

i stridens stund...

hon hoppar mellan väggarna

låtsas att golvet är en strid bäck

hjärtat hoppar till av dunsarna

det är hennes dunsar hon hör

så stängs ljud ute av bomberna

taket fantiserar hon är himlen

som täckt av glimmande stjärnor

fast det är mögelprickar av fukten

och snart kommer taket krossas

men hon drömmer om att då ja då

solen, det är då solen ska rädda henne

hon somnar med en tegelsten i famnen

det är hennes enda vän i mörkret just nu

men tegelsten sjunger vaggvisor ljuvliga

när hon vaknar bjuder tegelsten på tea

och smörgåsar gjorda av några bladskott

de dagar hon inte kan röra sig av smärta

låtsas hon att hon är en förpuppade fjäril

hon väntar tålmodigt på sin metamorfos

iscensätter för sin inre syn en blomsteräng

där ska hon dricka nektar och leva i frihet

nu är hon ett minne av vad hon en gång var

ett krigsbarn som överlevde ett ögonblick

en hårsman från döden som svepte förbi

nu sätter hon blommor kring halsen

istället för en snara för hon minns - ja hon minns

när hon mötte sitt inre lysande maskrosbarn

som fick henne att överleva mörkret i världen

i stridens stund...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solstrale med Poeter.se id #66056 innehar upphovsrätten